

Ordføreren (Holstein): Jeg tog ikke ilde op, at det ærede Medlem fra Frederiksborg (Dinesen) havde en daarlig Mening om min Alvor. Det er mig ikke blot i og for sig ikke meget magtpaaliggende at gjælde for særlig alvorlig i det ærede Medlems Dine, men jeg kunde tilmed mærke, at det ærede Medlem var i en særlig altereret Stemning, saa at det var mig ganske klart, at man ikke kunde tage saa strengt, hvad han i det Hele sagde. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem følte sig ilde berørt af den øieblikkelige Situation, og at det ikke var ham behageligt at skulle forsvare det, der nu foregaar. Navnlig skulde jeg tage meget fejl, om ikke min Bemærkning, at det nok skulde blive belyst, hvad det nuværende Ministerium har bidraget til at bringe en Forstaaelse i Stand, kom det ærede Medlem i høi Grad utilpas, og det var vistnok den, der fik ham til at gaa saa vidt i sine Udtalelser, at han paadrog sig en lille Opmintring fra den høitærede fungerende Formands Side. Jeg skal dog tillade mig at fastholde, hvad jeg sagde: Et af de Midler, Regjeringen har brugt for at lette en Forstaaelse, er den her foreliggende kongelige Resolution. Man maa jo huse, hvorledes Situationen er. Regjeringen har i Fjor gjort Sit for at forhindre en Forstaaelse imellem Folkething og Landsting, den udstedte saa en provisorisk Finantslov, og da den provisoriske Finantslov endelig var bleven forkastet, har den ganske uden nogensomhelst tænkelig Grund gjort Skridtet midt ud i Absolutismen; thi der er Intet, Intet, der kan gjøre det begribeligt, at Regjeringen under de nuværende Forhold har udstedt en kongelig Resolution, altsaa løst Bevillingspørgsmaalet paa en i enhver Henseende, ogsaa i Formen, grundlovbrudende Maade . . . (Sag d: Hvilken Form skulde Regjeringen bruge?) . . . Der er jo efter Regjeringens Mening utvivlsomt den Udvei at sende Thinget hjem ved en Oplosning og da udstede en provisorisk Finantslov. Efter Regjeringens Mening er dette jo lovligt . . . (Sag d: Folkethinget kan ikke opløses i de 2 Maanedes!) . . . So, det kan. Det ærede Medlem er komplet ukjendt med Grundlovens Bestemmelse paa dette Punkt, saaledes som vi jo ofte have set Bevise paa, at han er ukjendt med Grundloven paa andre Punkter. So sikkert, i de 2 Maanedes

har Regjeringen Lov til at opløse Thingene, det staar den fuldstændig frit. Den kunde altsaa efter sin Opfattelse have holdt sig indenfor Grundloven, men Regjeringen har ikke turdet. For at undgaa en Oplosning har den grebet til et grundlovstridigt Middel. Altsaa, med andre Ord, fordi de grundlovsmæssige Midler vare Regjeringen ubehagelige, valgte den det grundlovstridige. Jeg tror, at er der Noget, der gjør det umuligt at komme til en Forstaaelse med Regjeringen, er det et saadant Middel; det vil det ærede Medlem selv indse. Naar en Regjering ganske frit vælger Grundlovsbrudet, ikke fordi den ikke har andre Udveje, men fordi den finder det behageligere at vælge det stærke, utvivlsomt ogsaa af den selv erkjendte Grundlovsbrud fremfor det Middel, som den efter sin egen Fortolkning tror er tilladeligt, hvorledes vilde den da kraftigere kunne hindre en Forstaaelse? Der er en anden Veie, Regjeringen kunde have brugt. Den kunde være kommen til Folkethinget med Forslag til en midlertidig Finantslov. Hvad var der i Veien for, naar den provisoriske Finantslov var forkastet — og ikke forkastet, fordi man overhovedet ikke vilde give denne Regjering en Bevilling til at afholde de løbende Udgifter, men forkastet paa Grund af dens Indhold, som havde været Gjenstand for Strid, og paa Grund af den Maade, hvorpaa den var udstedt, i det Hele paa Grund af det konstitutionelle Princip — jeg siger, hvad var der i Veien for, naar Rigsdagen var samlet, og der ingen Bevilling var, at Regjeringen saa var kommen til Folkethinget med et Forslag til en midlertidig Bevillingslov af samme Indhold som den kongelige Resolution, nemlig med Retten til at afholde de løbende Udgifter? Jeg spørger, hvad der berettigede Regjeringen til ikke at prøve denne Udvei? Der findes ikke et eneste Menneske, som kan paavise en tænkelig Grund dertil, — jo, maaste dog et Menneske, som har den Opfattelse, at Regjeringen en Gang for alle har erklæret, at der var ikke Tid dertil, Alt skulde ske inden en vis kort Frist, thi det har Regjeringen sagt tidligere. Men det er Regjeringen jo siden gaaet fra; den har viist, at den kan hjælpe sig, det haster ikke. Hvorfor skulde altsaa Regjeringen ikke gjøre Sit til at gjøre denne Mellemtid saa kort som mulig. Regjeringen har slet Intet gjort. Uden at